

lidelig . . . i det hele ikke svare til Forventningerne. Hvad saa?»

»Saa tager jeg en tredje, en fjerde, en femte, — — Herregud, der er jo Kvinder nok i Verden, Hr. Neergaard.«

»Ja vist! . . . Ja vist!«

Han vedblev i Tanker at gentage dette »Ja vist« med lange Mellemrum og stirrede samtidigt med et saa stift og dog fraværende Udtryk over paa Per, at denne tilsidst følte sig halvt uhyggeligt derved og besluttede at bryde op. Det var ogsaa bleven silde. Et Par hastige Bagervognes Rumlen gennem Gaden forkyndte netop, at Morgenens stundede til; og uvilkaarlig paavirket af Tanken herom blev Per mere nøgtern og begyndte allerede saa smaat at fortryde sin Aabenmundethed overfor dette fremmede Menneske.

Men med ét rejste Neergaard sig, gik et Par Gange uroligt frem og tilbage paa Gulvet og kastede sig igen i Stolen.

»Hør,« udbrød han med en pludselig Oprømt-hed, der dog langtfra gjorde noget naturligt Indtryk. »De er virkelig et morsomt Menneske! . . . Jeg er rigtig fornøjet over at have gjort Deres Bekendtskab. Véd De hvad! Dersom De ikke vilde tage mig det ilde op, kunde jeg have Lyst til at gøre Dem et Forslag.«

»Hvilket Forslag?« sagde Per.

»Ja, Sagen kan maaske i første Øjeblik synes